

ри? – взе да увърта момичето, но в отговор получи единствено отсечено поклащане с глава.

– И тъй... какво тогава?

– Аз пръв попитах.

Ерин погледна надолу, нагоре, встрани, но погледът на Конър като магнит притегляше очите ѝ, измъквайки истината от тях. Баща ѝ казваше по-рано, че Маклауд можел да чете мисли и това често го караше да се чувства неспокоен в негово присъствие. Сега разбираше защо.

– Остави, не биваше да питам. Ерин, трябва да поговорим. Ще ме поканиш ли да се кача у вас?

Но мисълта да остане насаме със силното му мъжко излъчване в малкия, неприветлив апартамент я накара да изтръпне. Тя направи крачка назад и се блъсна в железния парапет.

– Аз, хм, тъкмо отивам да нагледам майка си и доста бързам. Автобусът ще дойде всеки момент, не искам да го...

– Аз ще те закарам. Тъкмо ще можем да поговорим в колата.

О, прекрасно! Нещата от зле ставаха още по-зле – да седне сам-сама в колата с един огромен варварски воин. Нямахше да понесе изгарящия му, пронизващ поглед, когато се чувстваше толкова уязвима, напрегната, готова всеки миг да заплаче. Ерин поклати глава и тръгна заднешком към спирката.

– Не. Съжалявам. Моля те, Конър. Просто... стой надалеч от мен. – Тя се обърна и побягна.

– Ерин. – Ръцете му я обгърнаха. – Чуй ме.

Горещото му, здраво тяло се притисна в нейното. Нервите на Ерин бяха силно разклатени и тя усети как я завладява паника.

– Не ме докосвай! – предупреди го тя. – Ще викам.

Ръцете му безжалостно я стиснаха.

– Моля те. Недей. Чуй ме, Ерин. Новак е избягал от затвора.

Пред очите ѝ затанцува облак от черни петънца. Прималя ѝ. Усети смътна благодарност, задето силните му ръце я задържаха на крака.

– Новак? – едва доловимо попита момичето.

– Избягал е онази нощ. Заедно с двама от своите гангстери. Единият от тях е Георг Люкш.

Тя заби пръсти в твърдата му като камък ръка. Главата ѝ се завър-